

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 6. децембар 2012. године

Предмет бр. 75/10

Јасмина АЦИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 6. децембра 2012. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
гђе Кристин ЧИНКИН
гђе Франсоаз ТУЛКЕНС

Уз помоћ

г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменућу жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 30. марта 2010. године и уписана је 15. априла 2010. године.
2. Дана 15. новембра 2011. године, Комисија је затражила информације о случају од Косовске агенције за имовину (КАИ). КАИ је доставила свој одговор 25. новембра 2011. године.
3. Дана 19. јула 2012. године, Комисија је затражила додатна разјашњења од КАИ. КАИ је одговорио 20. јула 2012. године.

4. Дана 4. септембра 2012. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост жалбе. СПГС је доставио УНМИК-ове примедбе 15. октобра 2012. године.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

5. Жалилац је сувласник једне парцеле која обухвата два стамбена објекта у јужном делу Митровице. Жалилац наводи да је са својим рођаком, другим сувласником, изгубила право поседовања тих објеката почетком 1999, услед непријатељске агресије. Од тада су оба објекта бесправно уселена од стране различитих особа током различитих временских периода.
6. Објекти су тема два засебна захтева поднета Дирекцији за стамбена и имовинска питања (ДСИП) и касније КАИ, наследнику обавеза ДСИП-а. Главне фазе поступка могу се сажети на следећи начин.
7. Дана 29. новембра 2001. године, жалилац је доставила захтев (уписан као DS302553) Комисији за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ) при ДСИП-у за повраћај објеката.
8. Дана 14. фебруара 2003. године, КСИЗ је донео одлуку у корист жалиоца и наложио туженој страни и сваком другом лицу који станује у поменутих објектима да се исели у року од 30 дана од доношења одлуке. Међутим, чини се да та одлука није извршена тада.
9. Дана 22. децембра 2003. године, жалилац је затражио да се оба објекта ставе под управу ДСИП-а. Дана 4. децембра 2006. године, по захтеву жалиоца, ови објекти су укључени у ренталну шему која је уведена октобра 2006. године под управом новоуспостављеног КАИ. Том приликом је жалилац потписала документ у коме се наводи да је жалиоцу јасно да ће јој кирија бити плаћена када, и само ако, се та кирија претходно плати КАИ. Рентални споразум обухватао је клаузулу у којој се наводи да жалилац прихвата члан 12.8 Уредбе УНМИК-а 2000/60 од 31. октобра 2000, којим се ограничава одговорност ДСИП-а и КАИ везано за могућност оштећења имовине.
10. Изгледа да је, због административне грешке, од жалиоца затражено да поново достави свој захтев за стављање имовине под управу КАИ 4. маја 2007. године. КАИ је назначио да такав захтев треба да се схвати као захтев који се тиче само једног од два стамбена објекта, пошто други наводно није уписан и не може да се потврди.
11. Чини се да је 15. новембра 2007. године код КАИ уписан нов захтев жалиоца за повраћај горенаведене имовине (уписан као КРА01231).
12. Дана 15. маја 2009. године, жалилац је затражио да КАИ исели станаре из њене имовине, по одлуци КСИЗ-а од 14. фебруара 2003, везано за захтев DS302553.

Међутим, до затраженог исељења није дошло. У том погледу, КАИ наводи да они нису могли да изврше исељење из жалиочево имовине, која се налази у јужном

делу Митровице јер је и имовина станара, смештена у северном делу града, такође незаконски усељена. Према наводу КАИ, недостатак подршке полиције УНМИК-а од 2006. до 2008. године и, као резултат тога, континуиране активности паралелних структура, спутавале су способност КАИ да имплементира свој мандат у северној Митровици. Пошто КАИ није могао, из наведеног разлога, да исели бесправне станара њене имовине, ова ситуација се неповољно одразила на жалиоца без обзира на то што су оба њена објекта била смештена у јужном делу града.

13. Дана 16. јуна 2010. године, Комисија за стамбене и имовинске захтеве (КСИЗ) при КАИ донела је одлуку у корист жалиоца по захтеву КРА01231. КСИЗ је потврдио жалиочево право на имовину о којој је реч и наложио да се жалиоцу одобри повраћај.
14. Дана 30. марта 2011. године, жалилац је потписао захтев за затварање случаја по захтеву DS302553, због чињенице да је КСИЗ-у поднет други захтев (КРА01231, видети § 11 горе), везан за исту имовину, и био је у току поступак с тим у вези. КАИ наводи да, током првог периода управе ДСИП-а и КАИ (2003. - 2011.), они нису били у могућности да издају имовину и да због тога није обрачуната ниједна станарина за плаћање жалиоцу.
15. Дана 12. фебруара 2012. године, жалилац је пристао да укључи своју имовину у ренталну шему КАИ. Жалилац наводи да је октобра 2012. године добила од КАИ станарину за месец јул 2012, у вредности од 84 евра за оба објекта.

III. ЖАЛБА

16. Жалилац се жали поводом чињенице да, без обзира на то што је поднела захтев КАИ маја 2009. године, није извршено исељење од 30. марта 2010, тј. датума када је поднела захтев Комисији.
17. Жалилац се жали поводом чињенице да јој није исплаћена ниједна кирија за цео период током ког су њени објекти били бесправно усељени, укључујући и период док су били под управом ДСИП-а и КАИ.
18. Она даље тврди да су станари значајно оштетили ове објекте и да јој није плаћена надокнада штете.

IV. ПРАВО

19. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

А. Везано за пропуст КАИ да изврши исељење

20. Жалилац се жали на пропуст КАИ да изврши исељење из њених објеката након што је маја 2009. године поднела захтев по овом питању.
21. Комисија подсећа да, према члану 1.2 Уредбе, Комисија има правну надлежност над жалбама које се односе на наводна кршења људских права од стране УНМИК-а.
22. Комисија такође напомиње да, у погледу УНМИК-ове административне контроле над КАИ, Генерални секретар УН-а у извештају који је упућен Савету безбедности Уједињених нација о Привременој управи мисије на Косову, са датумом од 17. марта 2009. године, наводи да су, пошто овлашћење УНМИК-а над КАИ није продужено после 31. децембра 2008. године, косовске власти и међународни директор именован од стране Међународног цивилног представника/Специјалног представника Европске Уније преузели пуну радну контролу над КАИ. Након тога је КАИ радио у складу са законима усвојеним од стране Скупштине Косова (S/2009/149, § 24; видети случај *Кушић*, бр. 08/07, мишљење Саветодавне комисије за људска права (ХРАП) од 15. маја 2010, § 51; случај *Фелеги*, бр. 32/08, одлука ХРАП од 20. јануара 2012. године, § 43).
23. Из тога следи, као што је Комисија већ разматрала у случају *Кушић* (наведеном изнад, при § 52) и у случају *Фелеги* (наведеном изнад, при § 44), да се од 31. децембра 2008. године УНМИК више не може сматрати одговорним за поступке и пропусте који се приписују КАИ.
24. Комисија напомиње да је жалилац поднела захтев за исељење маја 2009. године.
25. Стога је Комисија мишљења да овај део жалбе лежи ван оквира њене надлежности *ratione personae*, у смислу члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Б. Везано за неплаћање станарине

26. Жалилац се жали на то да је прекршено њено право на имовину због неисплаћивања станарине за имовину о којој је реч, укључујући период када је та имовина била под управом ДСИП-а и КАИ.
  - а) Период пре 23. априла 2005. године
27. Утолико што се жалилац жали на неисплаћену станарину за период пре 23. априла 2005. године, Комисија подсећа да, према члану 2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, она има надлежност над жалбама које се односе на наводна кршења људских права, до којих је дошло 23. априла 2005. године или касније.
28. Стога Комисија сматра да овај део жалбе лежи ван њене правне надлежности *ratione temporis*.
  - б) Период од 23. априла 2005. до 31. децембра 2008. године

29. Према члану 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, Комисија проглашава неприхватљивом било коју жалбу за коју сматра да је очигледно неоснована.
30. Што се тиче жалиочеве жалбе да јој није исплаћена станарина за период од 23. априла 2005. до 31. децембра 2008. године, Комисија напомиње да је током овог периода њена имовина била под управом ДСИП-а и КАИ.
31. У том погледу, Комисија је већ напоменула да, када КАИ стави имовину под своју управу, он не гарантује да ће бити остварен приход од те имовине, а чак ни то да ће бити пронађен станар који ће плаћати станарину за становање у тој имовини. Плаћање власнику може се извршити само ако станар плаћа станарину КАИ (видети случај *Трајковић*, бр. 35/08, одлука ХРАП од 17. априла 2009, § 20; случај *Соколи*, бр. 14/08, одлука ХРАП од 17. марта 2011, § 26).
32. Жалба и накнадно добијене информације не садрже ниједан доказ у прилог закључку да је нарушено жалиочево право на заштиту имовине услед пропуста КАИ да исплати било који износ станарине који следује жалиоцу (видети ХРАП, случај *Соколи*, наведен изнад, § 27).
33. Отуда, Комисија је мишљења да је овај део жалбе очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

в) Период након 31. децембра 2008. године

34. Утолико што се жалилац жали да јој КАИ није исплаћивао станарину након 31. децембра 2008. године, Комисија је већ напоменула да се, почев од овог датума, УНМИК, не може више сматрати одговорним за поступке или пропусте који се приписују КАИ (видети § 23, изнад).
35. Из наведених разлога, Комисија је мишљења да овај део жалбе такође лежи ван оквира њене надлежности *ratione personae*, у смислу члана 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Б. Везано за оштећење имовине

36. Што се тиче оштећења које је жалиочева имовина наводно претрпела, Комисија напомиње да је управа ДСИП-а и КАИ над имовином регулисана чланом 12.9 Уредбе УНМИК-а бр. 2000/60, која гласи: „Дирекција чини разумне напоре да сведе на минимум ризик од оштећења имовине која је под њеном управом. Дирекција не сноси одговорност за било које оштећење имовине која је под њеном управом или за губитак или оштећење предмета у имовини.“
37. Комисија такође напомиње да је жалилац потписала споразуме са ДСИП-ом и КАИ прихватајући, у складу са релевантним прописима, да они нису одговорни ни за какву штету која се приписује станарима. Сходно томе, не постоји основа за закључак да су жалиочева права прекршена као резултат пропуста УНМИК-а да надокнади штету нанету њеној имовини у овом предмету (видети ХРАП, случај *Трајковић*, наведен горе, §§ 24-25).
38. Стога, Комисија сматра да је овај део жалбе очигледно неоснован.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући